

Körutazás a gőzfürdőben.

Egy vidéki ismerősöm a minap egy angol orvos vendégét küldötte hozzám, azzal a kéréssel, hogy kalauzoljam az illetőt Budapesten és mutassam meg neki a magyar székesfőváros nevezetességeit. Két napra volt tervezve az angol doktor pesti tartózkodása és ezen idő alatt minden lehetőt elkövettem az idegenforgalom emelése érdekében. A második nap este így szólt a brit orvos:

— Minden igen szép, amit láttam és őszintén mondom, hogy a szerzett benyomások után az a meggyőződésem, hogy Budapest egy modern, haladó és kedves világváros, de azt hiszem, hogy ön valamit elfelejtett megmutatni. Sokszor olvastam ugyanis, hogy az önk fővárosa a fürdőiről a leg híresebb, ha nem terhelem vele, szívesen meghosszabbítom egy nappal a programot, hogy egy pesti látogatott gőzfürdőt is megtekinthessek.

A kérést természetesen nem utasíthattam vissza és abban állapodtunk meg, hogy másnap kora reggel elmegyünk a legnagyobb és legismertebb gőzfürdőbe. Nyomban hozzá is fogtam a gőzfürdőbe való menés szükséges előkészületeihez: Fejenkint egy tiz koronásat koronákra és husz filléresekre váltottunk. Az angliusz azt hitte, hogy hirtelen megbolondultam, de egy harmadik vacsorázó társunk röviden felvilágosította azzal, hogy a sok aprópénz ép oly nélkülözhetően Pesten a gőzfürdőben, mint a katonának a puskája a háborúban. Gondosan és előrelátóan felszerelve tehát, másnap reggel elvezetem vendégemet a négy óriási épületet magában foglaló leglátogatottabb pesti gőzfürdőbe.

Mindjárt az ajtó tanulmányozásra adott alkalmat. Csak akkor lehet ugyanis rajta bejutni, ha egy libériás alkalmazott forgatja. Mikor azután az ember beforgott, az uniformisos ajtóforgató a markát tartja. Vagyis, azért nincs a kapun olyan ajtó, hogy a látogató maga is kinyithatja, mert az esetben nem volna ok borraivalóra. A pénztárnál mindenféle színház, orfeum, mozijegyet, könyvet kínáltak megvételre és falragaszokon kellemes foghuzásokat ajánlottak helyben. Két koronából visszakaptunk valamit a jegy árából és indultunk tovább. Alig tettünk pár lépést, egy fiatal legényke hargosan megméltóságos urazott bennünket, miközben bal kezével a jegyet kérte, jobb kezét pedig borraivaló fogadásra alkalmazta. Tovább akartunk haladni, de ismét feltartóztattak bennünket:

— Kérem, a pénz és értéktárgyakat elhelyezni!

Elhelyezés közben a kazettazáró ügyes célzattalossággal figyelmeztetett bennünket, hogy vigyünk magunkkal elegendő pénzt, mert itt a borraivaló

készítéses kötelező. Megértettük a jó tanácsot és honoráltuk. Ismét tettünk pár lépést, amidőn a ruhatáros állta utunkat, hogy a ruhatárban nem hagyott télikabátért az igazgatóság nem vállal felelősséget. Mit csináljunk? Rövid tanácskozás után úgy döntöttünk, hogy inkább lefizetjük a ruhatári borraivalót, mintsem a télikabát biztonságának gondolata bántson bennünket.

Megkönnyebbülten igyekeztünk befelé. Amerre haladtunk, közeli távolságban egymástól fürdőalkalmazottak álltak, akik az irányt mutatták, hogy merre menjünk. Azt persze fölesleges mondani hogy a markát valamennyi nyitva és oly egyformán tartotta, mintha öntött szobrok lennének. Mivel még a kezdet kezdetén voltunk, csak huszfilléreket osztogattunk, az asztalákra felállított és a személyzet részére szíves „borraivaló” táblákkal ellátott tányérokba pedig csak tízfilléreseket csuszattunk. Ennek a takarékosnagnak azonban hamarosan megadtuk az árát. Mire ugyanis a sorfalon végigjutottunk, a kabinos ember már megkapta a telefonétesítést kívülről, hogy tiz és huszfilléres pasások vagyunk és ridegen tudomásunkra adta, hogy nincs üres kabin, menjünk fel liften az emeletekre. Tovább nem magyarázott, mert közben két jogász kinézésű fiatalember érkezett, akik valami jelszót közöltek vele, minekutána rögtön volt üres kabin. Több borraivalós egyén megkérdezése és megjutalmazása után megtaláltuk a liftet, ahol a liftörzem folytonosan forgó ládába állított be bennünket. Az emeleteken az örszemek utazás közben szakértői szemmel végigmustráltak bennünket és bekiabáltak a ládába: tessék főlebb menni itt nincs hely. Hát mentünk egész a végállomásig. Végre célhoz értünk. A kabinos férfi kioktatott bennünket, hogy lehet nadrágot, cipőt, kalapot vasaltatni, merre

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

613.41

Szerző T. S.

Cím Körutazás a gőzfürdőben.

Hely

Idő

"1913"

Forrás: Pesti hírlap.

Személy

Bp.

(Hely)

1913 / 30

ván az étterem, a manikűr, a fodrász, a tyukszemvágó és hol lehet ezt meg azt kapni. Mindennek adott utbaigazítást, csak éppen a fürdőre nem. Utoljára még a lelkünkre kötötte olyan nyomatékosan, mintha annak elmulasztása folytán rögtön kitorne az európai háború, hogy borraivalót el ne feledjünk magunkkal vinni és hogy erre a célra a fürdőnadrágon van egy nagy zseb. Tényleg olyan

mélyvágású zseb tátong a fürdőöltözőken, hogy egy középforgalmu koronás szövetkezet egész pénztári készlete beleférne. Ami kevés még maradt a tiz koronából, azt az előírásnak megfelelően magunkkal vittük és meztelen testtel, eszupán egy nagy zsebbel ellátott kis uszónadrágban, háztetőkön padlásokon keresztül ismét körutaztunk embertársainkkal egyetemben. Megérkezés után végigjártuk az étkezőt, a pihenőt, a mázsálót, a fodrásztermet és a többi látványosságot, azután kiürült zsebbel a fürdőzőkhöz mentünk, ahol mintegy száz ember tolakodott, kiabált, larmazott. Miután vizet, főleg fürdésre való tiszta vizet nem lehetett találni, kifelé igyekeztünk. A testletörlésnél aki borraivalót előre adott, az meleg lepedőt, papucsot és jó kiszolgálást kapott, a többi vendéggel azonban nem sokat törődtek. A masszírozó, manicure, tyukszemvágó és a többi helyiségeket már nem kerestük fel, mert mint mondám, elfogyott a borraivalókészletünk. Kétszeri újabb körutazás után és a már leirt borraivalós sorfalak között elhagytuk tehát az érdekes fürdőt. Mikor az utcára értünk, az angol doktor mosolyogva szólt:

— No ez igazán páratlan és speciális pesti intézmény. Fürdő, ahol minden van, csak víz nincs és ahol mindent tehet az ember, csak nem fürödhet. Hanem most már elég volt a látványlókiból, go on, siessünk a pályaudvarra, mert ha még egy-néhány hasonló speciális intézetet megnézek önöknél, akkor tapasztalatokban gazdagabb, de anyagiakban olyan szegény leszek, hogy csak toloncolási uton vagy utánvételel mellett utazhatom haza Londonba.

*

Amit itt elmondtam, az nem kiszinezett humorika akar lenni, hanem szomorú valóság és ha valaki kételkedik abban, hogy ilyen intézmény Pesten prosperálhat és virágzik, annak szívesen bebizonyítom az ellenkezőt, ha örökölt vagy fönvéreményt csinált és fedezi a kötelező borraivalókiadásaimat és a meztelen körutazás alatt szerzendő hülés gyógyítására szükséges orvosi és patikaköltségeket.